

Entrevista a Vicent Torrent, component del grup Al Tall

Amors i desamors d'un cantant folk

Vicent Torrent, cantant i compositor del grup de música folk Al Tall, acaba d'editar un elapé en solitari, *Rosa perduda*, que recull les seves inquietuds més intimistes. A banda, Torrent continua sent un referent imprescindible de la música popular al País Valencià.

Vicent Torrent, tota una vida dedicada a la interpretació de la cançó popular del País Valencià en el grup Al Tall i des de fa alguns anys a la recollida i a l'estudi de materials en els Tallers de Música Popular, que segueixen una trajectòria impecable.

Però ara torna a ser notícia per un treball discogràfic en solitari de recentíssima edició. Un disc molt interessant i llargament anunciat que prepara des de fa dos anys: *Rosa perduda*, editat per PDI i produït per Difusió Mediterrània, amb arranjaments del cèlebre saxo i flauta Ximo Cafarena i de l'ex-membre d'Al Tall, Pep Gómez, enregistrat als estudis de Miquel Gil i cia.

—*Entre tanta feina, ara t'ha vingut la vena de fer un treball molt personal, un disc molt concret i en solitari en el qual hi ha un treball més creatiu. ¿D'on et va venir la inspiració?*

—Això és una cosa que s'ha produït encara que no l'haja planificat. En un moment determinat, em vaig trobar amb unes cançons fetes a l'entorn d'un tema. Primer eren senzillament unes lletres, després em vaig trobar amb un cicle de cançons bastant intimistes que, ni per aquest caràcter ni pel tipus de melodia, que m'havia eixit d'una manera totalment espontània, podien eixir en un disc d'Al Tall.

—*¿Estàs d'acord si diem que l'amor i l'erotisme són el leit motiv de tots els temes dels discos?*

—Sí, per descomptat. El disc va pagant-li voltes a una monotemàtica i a una monomania de l'amor, el desamor, l'erotisme. Un va creant allò que a cada moment biològicament o existencialment, o casualment, li assalta.

—*D'una altra banda, el treball té molts elements de font tradicional. ¿Això ha estat culpa exclusivament teua o els arranjadors han buscat aquest ca-*

mi perquè tu els ho has dit?

—Realment, els arranjadors, Ximo Cafarena en la major part i Pep Gómez en dos temes, han seguit unes idees de disseny o d'ambient del tema que jo els he donat, encara que no sempre. Jo he fet les cançons seguint el meu instint, i també sense intentar cenyir-me molt perquè els que treballem en la qüestió de la música tradicional ens veiem obligats a buscar referències més o menys concretes. Potser per això, en certs moments et vénen ganes de trencar aquest constrenyiment, de fer una cançó com et vinga en gana. Perquè nosaltres, com altra gent de la ciutat d'ara, portem a dins moltes coses que no tenen res a veure amb el món tradicional. Però, és clar, jo porte també moltíssima càrrega ètnica i m'han eixit molts elements amb aquesta càrrega.

—*S'ha dit que ets un dels lletristes més eloqüents d'aquest país, virtut que sol estar reservada als cantautors. ¿No deu ser que en un intent de superació has hagut de fer cas omís de les regles de la temàtica popular?*

—Potser sí. Això és un determinant. He passat molts anys fent tant lletres com melodies que intentaven aproximar-se a referents tradicionals. Arriba un moment en què et vénen ganes de no buscar més referents, de no posar frens per un costat ni buscar línies per l'altre. Però realment va ser casualitat. Experiències que la vida et va posant i tu deixes córrer el bolígraf tal com et ve per contar-les.

—*Has inclòs un tema molt curiós en el disc, una mena de xaranga on cites la tonada del "Ja ve Cento".*

—Aquest és "La Margalida", arranjat per Pep Gómez. Està fet a manera de banda agredolça, perquè el mateix tema és un agredolç. Pep Gómez té una sensibilitat especial, una imaginació molt creativa per a aquesta mena de coses.

Aquí, a més, hi ha la importantíssima aportació de la producció artística de Ximo Cafarena, que és un músic d'una llarga trajectòria, molt versàtil quant als estils que ha tractat, i especialment en el terreny de la música tradicional.

—*I a tenor de la situació de la cançó al País Valencià. L'esforç econòmic i de treball d'aquell muntatge i recital col·lectiu "Quart Creixent", ¿creus que ha repercutit en les dues temporades següents?*

—Jo crec que això ha estat un acte que aïlladament s'ha de considerar positiu en el sentit que va ser un espectacle que va

donar a conèixer les coses que es fan al País Valencià; artísticament el tractament va ser positiu. Tant l'espectacle com el disc compacte col·lectiu que s'ha distribuït en més o menys mesura han servit per difondre el fet que hi ha gent que fa cançó en català a València i com pot arribar això a ser d'interessant.

Jo no deixo de considerar personalment que hi havia altres possibilitats, altres dinàmiques de fer present tot el moviment de la cançó, de potenciar la creativitat, de potenciar la incidència amb uns altres projectes no tan magnificants com ha estat allò del "Quart Creixent",

que foren coses més de cada dia, que portaren més feina, dedicació i preocupació d'escampar l'activitat dels cantants. Altres tipus de projectes més sobre el terreny, més concrets i més extesos, a la meua manera de veure, haurien potenciat bastant més el moviment de la cançó en català a València. El problema és que els productors són els que decideixen els tipus de projectes que els sembla bé, que els convé. I també hi ha el fet, cal dir-ho, que quan presenten els projectes pensen en allò que pot interessar a qui pot invertir, als polítics.

—*¿Què creus que falla en la difusió d'aquest sector de la cançó popular?*

—Fallar, jo crec que fallen els poders fàctics, com l'administració i els mitjans de comunicació, que són en gran mesura responsables que quallen o no, progressen o no, tots els moviments culturals en general dins la societat. Tenen una responsabilitat molt concreta, però no única. Pel mateix procés evolutiu de la societat, de la història dels últims temps, s'hi ha donat un cert reculament en el món de la cançó. Hi ha hagut una mena de moviment pendular que ve de quan la cançó va constituir un element social importantíssim. Si recordes aquell setmanari de finals dels setanta, *Valencia semanal*, en les programacions de música d'aquells anys quasi tot eren recitals de cançó. El pèndul ha caminat cap a l'altra banda, és a dir, no solament s'han de carregar les culpes als mitjans de comunicació i polítics, sinó també a un moviment de sensibilitat i de demanda social. Tampoc no hem de posar-nos tràgics, perquè el pèndul va canviant de direcció.

—*¿I, del tema de la Trobada de Música del Mediterrani, et queda alguna cosa a dir?*

—Crec que ja ho he dit tot en altres ocasions, però aquesta qüestió encara queda en l'aire. És un opció en el camp aquest de la música tradicional, concretament de la mediterraneïtat musical, en el que València havia encetat un camí molt positiu en l'àmbit de l'estat espanyol i de tots els països mediterranis, que ha anat deteriorant-se a poc a poc i que darrerament ha desembocat en la bufonada de l'any passat, amb aquests edils que tenim ara a València. Esperem... ¿què esperem? Doncs, que el projecte no s'haja de donar per acabat. Aquí hi ha un camí molt interessant encara per recórrer.

Toni Torregrossa

